

Pericolul online

Ana Maria Alexandra Crăciun
Clasa a VII-a B
Școala Gimnazială Nr. 59, București

Alina era o fată de paisprezece ani, mărunțică, slăbuță cu părul rebel și cu ochelari. Avea o fire retrasă, pentru că nu se simțea prea bine înconjurată de colegii ei, care tot timpul râdeau de ea spunându-i „ochelarista”, „scobitura”, „pitica” sau în alte feluri. Singurul ei prieten era Alexandru. Fiind cam grăsuț era și el supus la aceleași umilințe. Poate de aceea o înțelegea.

Nu prea avea cui să se plângă. Părinții erau plecați de ani buni în străinătate, iar bunica era bolnavă și nu voia să o vadă că își face griji pentru problemele ei.

Alina avea tot ce-i trebuia. Părinții aveau grijă să trimită tot timpul bani și lucruri pentru a nu duce lipsă de nimic. Se vedeau o dată pe an. Când se întâlneau, Alina era fericită și nu se despărțea o clipă de părinți. Dar, atunci când plecau, simțea o durere mare în suflet, o durere pe care încerca s-o ascundă într-un zâmbet de rămas bun.

De la un timp se simțea mai bine, chiar fericită. Părinții îi dăruiseră un laptop de ultimă generație. Era fascinată de ceea ce descoperea pe net. Până atunci stătuse mai mult cu nasul în cărți, învăța și, din când în când, căuta informații pe vechiul calculator. Își deschise tot felul de conturi pe rețelele de socializare. Bunica era mulțumită că nu iese ca „alte fete”, că stă în casă și „învață pe net”.

Își făcuse o mulțime de prieteni pe rețelele de socializare, dar unul singur se făcu remarcat de ea. Doru avea tot paisprezece ani, era sensibil, vorbea frumos și părea încântat că o cunoscuse. Îi trimise și o poză. Alina a ezitat la insistențele lui să-i trimită la rândul său o poză. Se simțea urâtă și neatrăgătoare, dar, până la urmă, cedă. A fost fericită când Doru i-a zis că este o prințesă, o floare gingașă și că o iubește din tot sufletul. Dorea să o întâlnească și ea dorea același lucru.

A doua zi, Alina, veselă și radiind de fericire, îl salută în grabă pe Alexandru, colegul ei.

- Hei, Alina, ce faci? Ești atât de senină.

- Vino aici! Îi făcu fata un semn, trăgându-l într-un colț. Tu ești cel mai bun prieten al meu, și am să-ți spun un secret: mă întâlnesc cu Doru, băiatul de pe net.

- Nu face asta! Nici nu știi cine este, dacă nu e cine pretinde că este?

- Vorbești prostii! Cum să nu știu? Îl cunosc de două luni. Dacă ar fi altfel, n-ar ști să vorbească atât de frumos. În plus de asta, este îndrăgostit de mine.

- Alina, te rog să nu faci asta! Eu te iubesc din clasa întâi. Eu te înțeleg și niciodată nu mă aș gândi să te mint sau să-ți fac rău.

- Știi ce? Lasă-mă în pace! se răsti Alina. Nu vreau să mă cicălești și nici să fii protectorul meu. Începând de acum, n-o să-ți mai spun nimic!

Ziua în care Alina se întâlnea cu Doru sosise. Fata număra orele, schimba o mulțime de haine până a se hotărî cu ce să se îmbrace. Își petrecu mult timp în oglindă încercând să-și aranjeze părul rebel. Îi spuse bunicii o minciună și ieși în grabă pe ușă. Trebuia să ajungă undeva, pe o alee laterală, lângă parc. Acolo era o parcare, iar Doru îi spusese că îl aduce tatăl cu mașina. Alina ajunsese la timp. Era ora șaisprezece și începea să se însereze în acea zi de sfârșit de noiembrie.

Fata se uită atent după un Ford negru cu geamuri fumurii. Îl zări, se apropie, și din mașină apărură un bărbat între două vârste, îmbrăcat nu tocmai elegant. Bărbatul o întrebă:

- Tu ești Alina? Eu sunt tatăl lui Doru.

- Da, eu sunt, răspunse fata timid.

Bărbatul se apropie de ea, duse mâna la buzunar și scoase o batistă. Printr-un gest rapid, acoperi cu batista fața Alinei. Fata simți un miros înțepător, apoi se făcu întuneric.

Zile întregi a fost căutată. Bunica a anunțat autoritățile și, din cauza emoțiilor puternice și a tensiunii, a ajuns la spital. Părinții s-au întors în grabă în țară.

Poliția a ridicat calculatorul și laptopul pentru expertiză. Cazul a fost mediatizat în speranța că se va găsi o pistă. Se verificau convorbirile telefonice din ultima vreme. Polițiștii încercau să facă conexiuni între cazuri similare pentru a găsi un cerc de suspecti. Din nefericire, cazurile erau destul de multe, cu infractori care ademenesc minori online.

A trecut o săptămână. Ancheta era în toi. Alexandru nu putu oferi prea multe detalii pentru că nu știa. Trăia cu un sentiment de vinovăție, întrebându-se dacă nu ar fi putut face mai mult pentru Alina și dacă aceasta fusese ucisă.

După alte câteva zile, la marginea orașului, o mașină a poliției comunitare, cu doi polițiști și un câine, membru al echipei, plecau în patrulare. Treceau pe lângă un teren privat ce părea părăsit. Terenul era îngrădit cu sârmă, iar la marginea lui se afla un fel de magazie dărăpănată, înconjurată de gunoaie. Câinele dădea semne de neliniște.

- Poate vrea să se plimbe pe jos, spuse Radu colegului.
- Sau poate a simțit ceva.

Mașina opri. Radu coborî cu Rex. Îl ținea bine de lesă. Câinele încerca să se smucească și să latre.

- Măi băiete, taci, stai cuminte! îi spuse Radu.

În lumina lunii se zăriră siluetele a patru indivizi care fugeau în magazie, de parcă doreau să se ascundă. Polițistul se întoarse la mașină. Câinele, deși nu mai lătra, era foarte agitat.

- Mihai, cred că se întâmplă ceva acolo! Rex reacționează așa doar când simte ceva suspect și, de obicei, nu se înșală.

Mihai se gândi o clipă și spuse:

- Cred că ar trebui să chemăm întăriri. Ei sunt patru, nu știm cine sunt sau dacă sunt înarmați. Nu putem da buzna fără un mandat. Dacă erau oameni fără adăpost, n-ar fi fugit când au văzut mașina poliției și când au auzit câinele lătrând.

În mai puțin de cincisprezece minute au sosit întăriri. Călăuziți de Rex s-au îndreptat spre magazie. N-au apucat să bată la ușă, că aceasta a fost deschisă de un individ înalt, solid și bărbos.

- Intrați, nu suntem hoți, suntem lucrători cu ziua. Trebuie să facem curat pe acest teren, iar aici vom locui o vreme.

Era o încăpere murdară, plină cu câțiva baloți de paie, unelte aruncate în toate părțile și câteva lăzi de lemn. Podeaua era plină de paie și de bețe uscate. Rex adulmecă și începu să scormonească cu labele în mijlocul magaziei. Cei patru indivizi au intrat în panică și au țipat la câine. Au fost imobilizați de către polițiști. Rex a descoperit capacul unei pivnițe. Odată deschisă se auziră două voci aproape stinse care cereau ajutor. Erau Alina și încă o fetiță de nouă sau zece ani. Murdare, înfometate, pline de vânătăi, nu se puteau ține pe picioare. Intraseră pe mâna unor traficanți de carne vie și urmau să fie trimise la cerșit în altă țară.

Fetițele au ajuns la spital și din fericire viața nu le era pusă în pericol. În acea noapte, poliția și trupele speciale au arestat întreaga grupare de traficanți.

După câteva zile, când își mai revenise, Alina simțea că psihic se va reface mai repede decât se așteptau medicii. Era fericită că părinții nu vor mai pleca, că va avea o familie întregă, o familie adevărată, **PRIETENII CEI MAI DRAGI**.

Atunci când i se va părea ceva suspect sau îi va fi teamă în lumea online, cu siguranță va ști la cine să apeleze.